

MYR

män icke blifvit straffade, oftare efter lönnlagda foster, men vanligast efter missfall, hvilka, om de ej uppbrännas eller nedläggas i kyrkogård, tillväxa och utvecklas till fullgångna samt förvandlas till mylingar. L. F. Rääf, Ydre härad 1, 85.

MÖLING (pl.-ar), m. nedgräfd eller fördold skatt. Vl., vm.

MYRA 2, el. *myyr* (ipf.-ä), v. n. 1 krypa hop-tals som myror i en myrstack, kräla om hvarannan, hvimla; om barn, äfven om äldre personer. »Hä myrä mä fölk på märten». Vb. Deraf *myrta*, *mörta*, *mjörta*, *mjöla*, *mjölla*, id. Sk.; *mörta*, *märta*, a) id.; b) kittla, krypa, småvärka, t. ex. i benen, foten, tänderna. »Dä märklar i foten, när han söver». Hl., ög., nk. *Merla*, *mellra*, Sm.; *mjöllra*, id. Sk. (Ing.). Fn. *myr*, n. en otalig mängd; d. d. *myrle*, kräla i myckenhet; d. *myle*; n. *maura*, id.; troligen af fn. *maur*, m. myra. Jfr *mya*.

MYRA 3, v. n. 1 ifrigt arbeta. »Han myrar på sådannt». Sk. (Ox.). Antingen af sv. *myra*, f. formica, eller beslägtadt med *mora*, v. n. ifrigt arbeta. S. *mola* 1.

MYR-KAST, s. *maur*.

MYR-TASSAR, m. pl. ett slags björnar, hvilka enligt allmogens föreställning icke växa; deraf namnet. Vm. *Myr-tussar*, m. pl. id. Jtl.

MYSA, v. n. 2 1) (i riksspr.) fryntligt småle. »Mysa på munnen åt något», gerna åstunda något. Vm.; 2) grina, vara ilsken; om hästar som vilja bitas. Sk. (Ing.). Jfr *flina*, *grina*, *snyvas*.

MYSTRA, v. n. 1 1) småle. Kl.; 2) hvissla, göra ett fint läte med munnen, då man vill hafva hästar att springa och oxar att stadna. Sm., ög., vg., sdm. *Myssla*, id. Ul., sdm., nk., sm.; *myssäl* (ipf. *mysslä*), id. Vb. Deraf *myster*, n. hvisslande ljud åt hästar. Ög.

MYSJA, *myssja*, s. *mos*.

MYSKE, s. *mus*.

MYSSIKE, s. *mussika*.

MYSSLA, s. *mussla*.

MYSSMÖRSOST, *mysu-smyr*, *mysuwöst*, *mysd*, s. *mesa*.

MYST, s. *mar* 1.

MYTEN, adj. blyg, som gömmer sig undan. Jtl., hj., hs. Jfr n. *myten*. adj. »lurende, som ser gjer skjul»; *myta*, v. n. a) »lure, liste; b) skjule, gjemme noget för att undgå opsigt» (Aasen, 323).

MÅ, konj. monne. »Må dä»? Nk., ul. m. fl.

MÅA el. *må*, v. a. 2 upprycka med roten; om ärter, lin, hampa. »Måa ärter». Ul. »Må lin». Gstr. *Ma upp*, v. a. upprycka växande gräs med roten. G. Jfr fn. *må*, slita, gnida på; e. *mow*, mäja; fht. *māhan*, mäja, upprycka; nht. *māhen*, mäja.

MÅD, 1, n. söndersmuladt hö jemte höfrö. *Måd*, n. id. Ö. Dl., ul., hs., åm. Fn. *mod*, n. agnar, sådor, affall af hö; n. *mod*, n. id.; fn. *mo*, v. a. slita, gnida på; n. *må*, id.; skr. *mut*, afslita, afgnida, krossa.

MÅDA, *måda*, v. a. 1 göra till stoft. Hs.

MÅDD, adj. mycket nyttjad, sliten. »Rökken ä mådd». Hs. (Db., Bj.). Fn. *mådr*; n. *mådd*.

MÅSK, *mosk*, *musk*, n. 1) skröp, affall; 2) hösmolk, höfrö, lemningar efter fodret i krubban, det som vid utfodring ratas af kreaturen. Vb., hs. (Jerfsö). *Småsk*, n. id. Hs.

MÅD

MÅSKA (*måuska*), v. a. o. n. 1 1) vid utfodring rata (foder); om hästar; 2) skräda, vara nogräknad. »Han måskar i maten. Måska bört». Hs. (Bj.). *Muska*, rata foder; om hästar. Hs. (Db.).

SÅGS-MÅ, n. sågspån. Hs.

MÅD, 2, n. små mygg. Fl. (Ingo). Jfr fn. *moda*, esitare.

MÅDA, s. *måd* 2, *mjöta*.

MÅDD, s. *mödd*.

MÅDEL, ? grästorf. »Bränna mådel». Dl. (kring Falun). Jfr bay. *mott*, f. mossjord, som uppgräves och förbrännes i högar till gödning. (Schmeller 2, 653).

MÅFFEL, s. *mund*.

MÅGA, s. *mök*.

MÅGER, m. m. 1) myra: formica; 2) stackare. Vb.

MÅG-RÓMM, n. måg-rum; så kallas ett hus med ogifta döttrar, der man genom gifte kan erhålla en hemmansdel eller förmögenhet. Vb.

MÅG-STODÅ, f. flicka, som blir hemgift, d. ä. hvars man får stadna i hennes föräldrars gård, hvilket inträffar då inga söner finnas eller desse äro mycket unga. Fl. (GK., K.). *Måg-stöman*, n.? id. Fl. (P., K.).

MÅIS, *måisfälla*, *måisärter*, s. *mus*.

MÅITT (-a, -a), v. n. vara missbelåten med något, göra invändningar. Fl. (Öb.). Af *mutten*, adj., så framt det ej är af fin. *moitin*, v. a. klandra.

MÅJ, f. mö. G. Fsv. *mö*, f. mö. UL. SML. VML.; *moy*, f. GL.; *möghia*, f. id. Flores 1015; fn. *mær*, *mögr*, *mey* (pl. *meyar*), f.: n. *møy*; fe. *måged*; e. *maid*; skot. *may*; holl. *meid*; moes. *mavi* (gen. *mavjos*), id.

MÖDOMS-ÖRT, f. *Impatiens noli me tangere*. Nk. (enl. Wahlenb.).

MÖ-GUBBE, m. gammal ogift karl. Sm.

MÖ-KVÄLL, m. en bruds sista afton såsom ungdom. Ul., vg., sm.

MÖ-PIGA, f. gammal mö. Vl., ög. *Mösja*, f. id. Sm. Allmännare brukas *mökerring*, f.

MÅJR, s. *mör*.

MÅJRDRAGJIN, »*måjrtäll*, s. *mar* 1.

MÅJSK, m. otrefligt göromål. G. (F.).

MÅKA 1, v. n. 1 sakta uträtta något. »Han går å måkar». Sm. *Måkka*, id. Sdm.

MÅKA 2, m. måse. *Hav-måka*, hafs-trut: *Larus marinus*. Sk.

MÅKA 3, s. *mök*.

MÅKK, n. smått, kinkigt arbete; omak, bråk. »Dä ä mykket måkk att ansa klökker». Sm.

MÅKKA 1, v. a. 1 blanda, röra tillsammans mat, varor m. m. Sdm. Deraf *måkkut*, adj. n. som så är sammanblandadt. Sdm.

MÅKKA 2, f. hög, myckenhet. »Ja fikk en stor måkka av honom». *Småkka*, f. id. Vm. Ns. *mok*, m. mängd, hop; d. d. *mokke* el. *mdkke*, liten hög; n. *mukka*, f. hop, mängd. Jfr *moge*. Ordet synes beslägtadt med fn. *moka*, v. a. sammanskofa. Se anm. vid *måka*, under *mök*.

MÅKKA 3, s. *mök*.

MÅKKA SEJ, v. r. 1 skicka sig, hafva hejd. »Vill du inte måkksa dej»? Kl.

MÅL 1, m. man (på hästar); deraf *angj-mål* el. *aingj-mål* (eg. *haingje-mål*), hängande man.